

Hæren eller en almindelig Lov om Lønningsforhøielse udkommer, blive de ovenfor for Menige og Underkorporaler fastsatte Lønninger kun at udbetale med henholdsvis 46 og 54 Ore." — det er akkurat svarende til de nuværende Beløb 22 og 26 Sk. — „Dog bliver Forskjellen mellem disse og de ovennævnte Lønninger at efterbetale til de Menige og Underkorporaler, som til det angivne Tidspunkt endnu ere inde til Tjeneste." Jeg har sagt de Herrer, at jeg i og for sig ønskede en Lønningsforhøielse for de Menige og Underkorporalerne, men jeg maa paa den anden Side bestemt udtale, at jeg ikke tror, de ere mere trængende end mange Embeds- og Befillingsmænd under Militæretaterne, og at jeg derfor ingenlunde kan anbefale at tage et Stykke ud af Lønningsloven uden at give det den Tilføielse, som jeg her har tilladt mig at motivere.

Jessen: Efter den høitagtede Ministers Foredrag er det jo en ny Position, som den høie Regjering nu indtager til denne lille Lov. Hvorvidt den vil føre til Maalet, skal jeg lade staa hen; men jeg finder ikke nogen Anledning til i denne Sag at undlade at følge Regjeringen, da det jo er Regjeringen, som selv har bragt Sagen frem paa den Maade, hvorpaa den her foreligger, om end ikke ganske i samme Stikkelse; det forekommer mig derfor rettest at følge Regjeringen i dens Planer til Slutningen. Men naar den høitærede Krigsminister, ligesom jeg ogsaa tror Landsthinget, er kommen i nogen Forlegenhed eller Vanskelighed med Hensyn til denne lille Lovstump, som jeg tror ved altsor stor, men tillige overmaade ringe paaskjønnet Føielighed er kommen saaledes til os, som den er, saa tror jeg, at dette for en væsentlig Del ogsaa skyldes den Omstændighed, at den høitærede Regjering ikke har forelagt saavel Hærløven som Lovens om Søværnets Ordning og de dertil sig sluttende Lønningslove i Landsthinget, hvortil jeg tror, der havde været en særlig Grund i den Omstændighed, at de tidligere have været forelagte Folkethinget og der have været til Behandling uden at føres tilende. Derved er der atter gjort et Skridt hen mod den efter min Formening høist utilbørlige Praxis, som har udviklet sig stærkere og stærkere i de senere Aar, at alle de Love, der kræve Udgifter af Statskassen, først forelægges i det andet Thing. Dertil tror jeg ikke, at Grundloven giver nogen Anledning, og ganske afset fra, at medens man paa et andet Sted har spælet i Overløbighed, har der, uagtet vor høitærede Formands økonomiske Sands for Dagsordenernes Fastsættelse, ikke kunnet blive bestaaet os det daglige Brød, saa har denne Fremgangsmaade ogsaa den uheldige Side, at Landsthinget derved mere og mere taber sin ligeberettigede Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet, og at den Indbudding, der findes, at den egentlige Styrelse er hos et Flertal og ikke hos den

ansvarlige Regjering, derved bestandig finder mere og mere Næring. Havde den høie Regjering forelagt disse Lønningsforslag for Landsthinget, tror jeg, at Regjeringen strax vilde have modtaget den Anerkjendelse, at Landsthinget i høieste Grad var villigt til at gaa ind paa de af den foreslaaede Lønningsforhøielse for alle Hærens Klasser, men tillige en Udtalelse af den Mening, at det ikke er retfærdigt at udtage nogen enkelt Klasse til Lønningsforhøielse, enten saaledes, at den gives fra et tidligere Tidspunkt, end for de øvrige Klasser, eller saaledes, at nogle af Klasserne slet ikke komme med; thi med Hensyn til Realiteten af Sagen er jeg naturligvis enig i, at de Menige og Underkorporalerne kunne trænge til et Lønnings-tillæg, men jeg er ogsaa af den bestemte Mening, at Trangen hos de Menige og hos disse Mænd ikke er saa stor som hos Mange i de andre Klasser. De Menige og Underkorporalerne ere i Reglen — ja, det er næsten altid Tilfældet — unge, ugifte Personer, hvoraf de fleste have Hjælp hjemmefra. De have Hjælp fra Forældre og Forsørgere, og der tilflyder dem ogsaa Hjælp paa andre Maader; men en saadan Hjælp udenfor Lønningen finder man kun undtagelsesvis i de andre Klasser, og desmindre jo ældre Personerne ere, og i jo høiere Stillinger de ere. Derfor forekommer det mig, at Retfærdigheden kun lidet vilde fyldestgøres, hvis man gik ind paa en Lønningsforhøielse til de Menige og Underklasserne, uden at der samtidig og fra det samme Tidspunkt at regne gaves en Lønningsforhøielse til alle de øvrige Klasser af Hæren.

Naar jeg har spurgt mig selv, hvad der da skulde gøres ved det foreliggende Lovforslag, er det forekommet mig, at der er tre Veie at gaa. De to første, jeg vil nævne, vil jeg kalde de lige, slagne Landeveie, idet de føre lige til Maalet, og den tredie vil jeg kalde en taalelig Udevei. Den første af disse Veie forekommer mig at være den: at negte Sagens Overgang til 2den Behandling, hvorved man jo vilde tilkjendegive, at man ikke kunde billige, at der tilstodes et særligt Lønnings-tillæg for en Klasse af Hæren undtagen samtidigt med og i Forbindelse med det Lønnings-tillæg, som vi Alle ønske maa tilflyde alle Klasser. Denne Vej har imidlertid den Ulempe, at den Regnskabsvanskelighed, som den høitærede Minister tidligere meget stærkt har fremhævet, nemlig ved at udbetale de nuværende Lønninger efter den nye Mønt, jo vedblivende vilde blive tilstede, Skjøndt det jo nu efter den høitærede Ministers Udtalelse idag dog ikke synes, at den høitærede Minister lægger saa megen Vægt paa dette Punkt som tidligere, og jeg egentlig heller ikke tror, at der vil være nogen særdeles uovervindelig Vanskelighed ved en ligefrem Konvertering fra Rigsmønt til Kronemønt selv med Hensyn til de mange smaa Beløb, hvorom der her er Spørgsmaal. Den anden Vej, man kunde følge, var den,